

(1917-йил 6-ноябр, Жиззах шаҳри - 1983-йил 31-октабр, Тошкент)
(1959-1983)

Давлат ва жамоат арбоби, ёзувчи. Жиззах педагогика техникумини (1935), Самарканд Давлат университетининг филология факултетини тугатган (1941). Самарканд вилояти газетасида масъул котиб, муҳаррир ўринбосари ва муҳаррир (1937-41, 1943). 2-жаҳон уруши катнашчиси (1941-йил ноябр -1942). Ўзбекистон Коммунистлар партияси Самарканд вилоят комитети котиби (1944-47), “Кизил Ўзбекистон” газетаси муҳаррири (1947-49), Ўзбекистон Ёзувчилар уюшмаси бошқаруви раиси (1949-50). Ўзбекистон Олий Совети Президиуми раиси (1950-59). Ўзбекистон КП МКнинг 1-котиби (1959-83). КПСС МК Сиёсий бюроси (Президиуми) аъзолигига номзод (1961-83). 2 марта Мехнат қаҳрамони (1974, 1977).

Ш.Рашидов адабиётга шоир сифатида кириб келди ва 1-йирик асари - “Чегарачи” достони 1937-йилда нашр қилинди. Фашизмга қарши кураш туйғулари билан сугорилган “Қаҳрим” шеърлар тўплами 1945-йилда чоп этилди. Рашидов даврнинг муҳим ҳисобланган муаммоларидан бири - кўрик ва бўз ерларни ўзлаштириш мавзuida “Ғолиблар” қиссасини (1953) ёзди. 2-жаҳон уруши йилларида фронт орқасида қаҳрамонона меҳнат қилган халқ ҳаётига бағишланган “Бўрондан қучли” (1958) ва “Қудратли тўлкин” (1964), “Ғолиблар” (1972) романларини яратди. Ш.Рашидов халқ ва мамлакат ҳаётида рўй берган воқеаларни давлат ва партия арбоби сифатида мушоҳада этиб, адабиётнинг бадиийлик мезонларидан кўра гоёвийлик тамойилига кўпроқ эътибор берди. Хинд халқ афсонаси асосида ёзилган “Қашмир кўшиги” лирик қиссаси (1956)

Ш.Рашидов ижодида алоҳида ўринни эгаллайди.

Ш.Рашидов республикага раҳбарлик қилган йилларда қатор бунёдкорлик ишлари билан бирга қишлоқ хўжалиги ерларидан экстенсив фойдаланиш оқибатида экологик вазиятнинг бузилиши, пахта яққаҳоқимлигининг қарор топиши қаби ноҳуш ҳолатлар ҳам юз берди. Ш.Рашидов вафотидан сўнг Марказ томонидан тоталитар тузумнинг барча қирдикорлари унга юкланиб, 80-йиллар қатағонида ноҳақ қораланди.